

KO GREDO ŠKORPIJONI NA IZLET

Bilo je sobotno jutro dne 5.6.2004, ko smo se člani moto kluba Škorpion začeli zbirati na OMV v Krškem, da se odpravimo na sedaj že tradicionalni vsakoletni skupinski izlet. Letos smo se odločili, da bomo raziskovali lepote Slovenije. Naš zaščitni znak je dobra volja, ki jo znamo še dodatno stimulirati s posebnimi kapsulami (beri underberg....) in obvezen dež. Bili bi zelo razočarani, če ga ne bi bilo, saj je dež naš redni spremljevalec na letnih izletih. No ja, zaenkrat je kazalo slabo, saj dežja ob 8 uri zjutraj ni bilo od nikoder. Tako, dobro podprti, še skupna fotka in ...dvanajst motorjev, na katerih je sedemnajst oseb (nekateri so imeli seboj še boljše polovice), je odhrumelo. Prvi cilj- ogled old-tajmerjev v Trbovljah. Vreme nas ni razočaralo, saj je malo pred Trbovljami začel padati »tako zeleni dež«. Nekateri člani so ostali v Trbovljah in si zadevo vseeno malo ogledali, drugi pa smo se odpravili naprej. Ustavili smo se v neki gostilni, ki se je komaj opazila, saj se je poleg dežja začela na zemljo spuščati še megla. A za nas ni ovir....Počakali smo še ostale in ko smo se spet vsi zbrali, smo nadaljevali pot skozi Prebold v Vransko.

Tam nas je v gostilni Pri gromski strelji pričakala »gazdarica« z golažom, sledil je ogled muzeja motornih koles. In spet smo se zavihteli na svoje jeklene konjičke. Že po krajši vožnji je našemu Slavkotu začela spuščati guma (trdil je sicer, da jo je pred kratkim zamenjal, vendar.....). Na srečo je bil v bližini vulkanizer in seveda gostilna.... Aja, skoraj sem pozabila povedati, da nam je razkazovalka muzeja prijazno priporočila po kateri trasi bomo imeli najlepšo vožnjo do zelenega cilja – Črno na Koroškem. Ko smo torej rešili Slavkov problem, smo pot nadaljevali skozi Mozirje, Ljubno, Luče, Solčava in potem –makadam... Narava v tem delu Slovenije je še res neokrnjena. Na makadamski cesti lahko srečaš marsikaj, tudi se ti lahko zgodi, kot se je zgodilo našem Tinetu, da imaš bližnje srečanje s čisto ta pravo kravo. Hotel jo je obvoziti po levi- krava na levo; pa spet po desni- krava na desno... Igrico sta se igrala kar nekaj časa, potem pa je Tine imel z njo resen razgovor (podrobnosti so njuna skrivnost) in dama se je z dvignjeno glavo dostojanstveno obrnila in odkorakala nazaj na travnik.

Aja, pozabila sem povedati, da je vmes že nehalo deževati, pa je spet začelo, tako, da smo se morali ustaviti na neki kmetiji, da si oblečemo dežne kombinezone.. Potem pa je spet po makadamski cesti vse steklo gladko, vse do hotela Krnes v Črni na Koroškem. Prijazen lastnik je omogočil, da so si nekateri lahko svoje lepe, a zelo, zelo umazane jeklene konjičke oprali. Sledila je predaja ključev za sobe in nastala je potreba po hrani. Pa smo šli. V Črni v soboto zvečer očitno težko najdeš gostilno, kjer bi nenajavljen jedel, a za nas ni ovir, saj smo eno skoraj odprli...no, ja, odprta je bila, a ravno na ta dan se je lastnica odločila, da ne bodo kuhali...na koncu je vendarle stvar »zalavfala« in po neutrudnem podpiranju šanka nekaterih članov, je po več kot dveh urah na mize le »priromala« dobra, res dobra večerja. Po pozni večerji pa nazaj v hotel in večina od nas je šla k zasluženem počitku. A seveda, naši štirje najvzdržljivejši; Srečko, Matjaž, Slavko in Tine pa so celo noč odkrivali lepote koroških gostiln,,,Kje vse so bili, vedo le oni, ali pa tudi ne. Če bi jih namreč videli drugo jutro, kako so izgledali, je vse mogoče.

Sledil je zajtrk in začetek nedeljske vožnje je bil možen. Zamišljena trasa je bila: mejni prehod Holmec, malo vožnje po Avstriji, ogled Železne Kaplje, skozi Jezersko proti Mengešu. Vendar, ker se vse v življenju lahko hitro spremeni, smo se tudi mi vmes premislili....Nekako se nismo mogli ločiti od prelepe Koroške in Štajerske, zato smo raje že kmalu zapustili Avstijo, zavili nazaj v Slovenijo in se spet znašli blizu Luč. Prekrasno in enkratno se je v dveh dneh dvakrat voziti po istih krajih. Vedno odkriješ kaj novega. Nas pa je toliko bolj razočaralo vreme, saj ni hotelo več deževati, ravno nasprotno, celo se je začel kazati sonček.... Sledila je vožnja skozi Mozirje, Braslovče in v Šempetru nas je po predhodnem naročilu pri Štormanu čakalo odlično kosilo. Z napolnjenimi baterijami (beri

želodčki) smo pot nadaljevali skozi Šentjur, Podčetrtek, Bistrico ob Sotli na Bizeljsko. Začelo je dišati po cvičku in smrtni greh bi bil, če temu božanskemu vonju ne bi sledili.....Torej, postanek v gostilni pri Peču Nekateri člani, predvsem tisti, ki niso imeli s seboj svojih boljših polovic, so že resno razmišljali o tem, kakšna »sladka« domača naloga jih čaka.

V sončnem, poznem popoldnevu smo se torej odpravili vsak proti svojemu domu.

In za konec, vse, kar se dobro steče, je dobro. Preživeli smo skupaj dva dni, postali bogatejši za kar nekaj novih izkušenj, spoznali mnogo skrivnostnih lepot, ki jih nudi naša predraga domovina in se malo tudi sprostili, da bomo lažje počakali na spet kaj novega.

Samo za vas napisala Škorpionka Anita